

Astrologija u procepu vremena

Aleksandar Imširagić

Pretpostavimo da ste navili sat da zazvoni za pet minuta. Vreme prolazi... Još 4 minuta... 3... 2... 1 minut – još samo deset sekundi do zvona, 5 sekundi, 4, 3, 2, samo još jedan sekund i desiće se... ali još samo pola sekunde, pa još pola od pola (1/4 sek.), pa još pola od toga (1/8 sek.), 1/16 sek., 1/32 sek., 1/64 sek., 1/128 sek... i ovaj niz bi tako mogao ići do beskonačnosti, večno se približavajući, ali nikada ne dolazeći u tačku u kojoj bi se dali „događaj zaista desio”. Zanimljivo je, međutim, pomenuti da će se nekima ipak dogoditi da sat zazvoni i pored ove realnosti „nedešavanja događaja” i procepa vremena na svom putu do večne, apsolutne, beskonačne sadašnjosti. To je zato što naša svest uglavnom ne može da prati ovaj „procep vremena” do tako suptilnih nivoa, već jednostavno „zaokruži vreme” (umesto da percipira, na primer, prelaz sa 1/2 na 1/4 sek, ona „zaokruži” na 1/2 sek.) i to na onom nivou koji odgovara datom nivou pobuđenosti svesti. Dakle, od nivoa pobuđenosti svesti zavisi i nivo odvijanja događaja oko nas. Tiho, potpuno nepobuđeno stanje svesti odgovara tom nivou beskonačnog procepa u vremenu – polju apsolutne sadašnjosti, u kome sat nikada neće zazvoniti (ako to sami ne želimo) i u kome smo samim procepom „zaštićeni” od bilo kog događaja.

Slobodni smo, jer nam se ništa ne mora desiti – događaj možemo sami izabrati!

Kod većine ljudi, nervni sistem uglavnom nije sposoban da u jednom trenutku iskusi sve događaje i zato ih sekvencijalno doživljava i „fiziološki metaboliše” jedan za drugim. Upravo to „jedan za drugim” a ne „istovremeno” doživljavanje čini da postoji kategorija *vremena*, a samim tim i svih događaja koji su u njemu strukturisani. Zato možemo reći da je *vreme* samo stvar *kretanja svesti* i, naravno, sposobnosti fiziologije (našeg nervnog sistema kao „nosača svesti”) da bude šira i otvorenija za veći broj iskustava odjednom – pa i za doživljavanje i metabolisanje potpuno različitih vrednosti paralelno, odnosno – istovremeno.

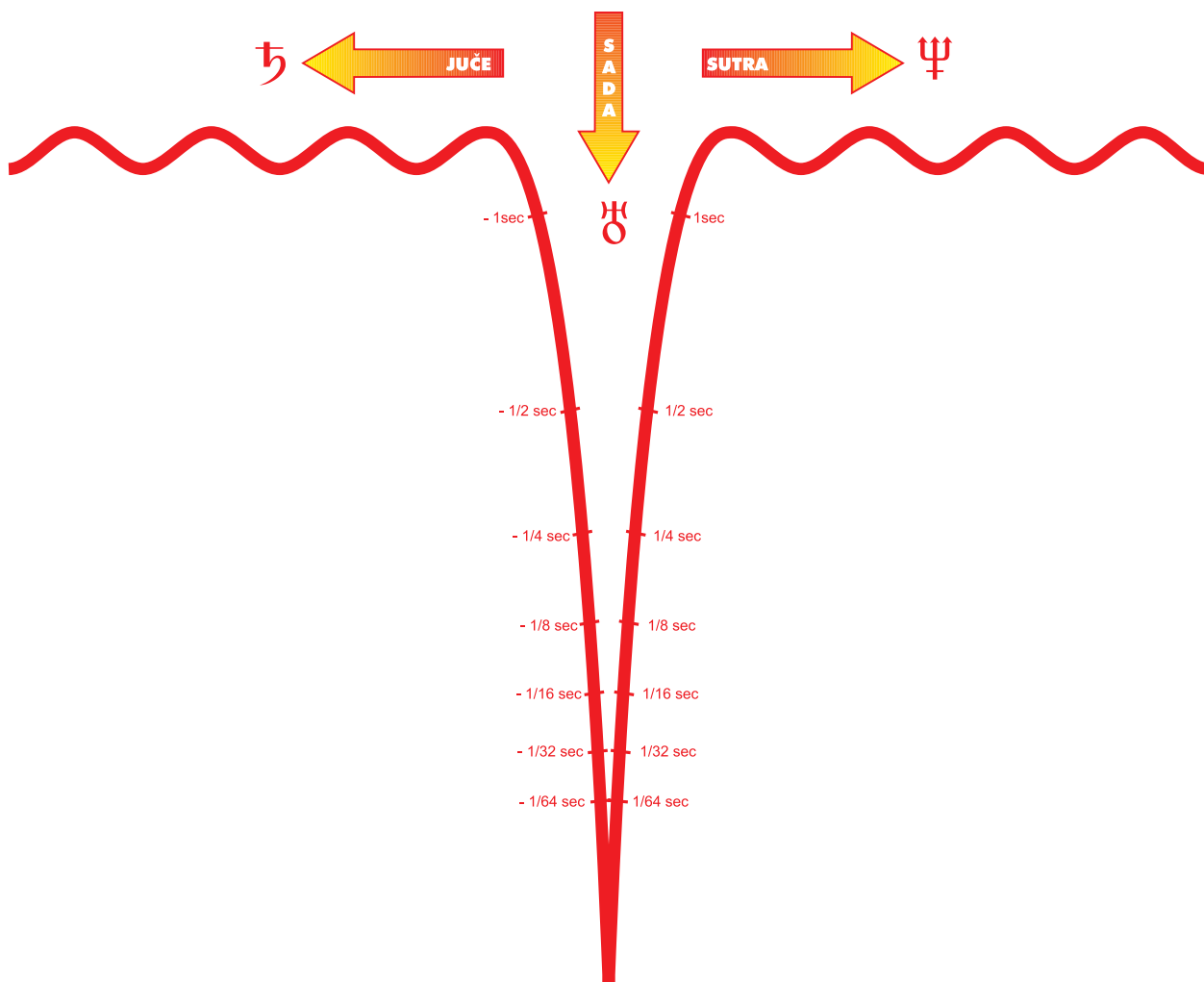
Klasična fizika poznaje samo sisteme *linearnog vremena*, odnosno sisteme u kojima se događaji odvijaju u okviru vremena koje se prostire „od juče ka sutra” i nikako drugačije. Taj „sistem linearnog vremena” odgovara uobičajenom budnom stanju svesti koje je kod čoveka, u proseku, dnevno postojano oko 16 sati, dok ostalo vreme čovek provodi u svesti sanjanja i dubokog sna. Vreme koje se doživljava u tim drugim stanjima svesti je drugačije, nelinearno, jer je logika i inteligencija tih stanja svesti drugačija (prekognitivni snovi su,

na primer, rezultat drugačijeg iskustva vremena u stanju sanjanja).

Svaki astrološki sistem strukturisan je u „*sistemu totalnog vremena*”, koje se kružno prostire u svim pravcima istovremeno, pa samim tim odgovara nekoj vrsti apsolutne vrednosti svesti. Zato je astrologija nauka pomoću koje je moguće na osnovu jednog momenta saznati bilo koji događaj u čitavom kontinuumu prostor-vremena. Ona istražuje najdublji i najsuptilniji momenat *Sadašnjosti*, koji je uvek sveprisutan i odakle nastaju svi aspekti budućnosti i prošlosti i njihove uzročno-posledične povezanosti.

Snimak Univerzuma

Osnovna filozofija astrologije počiva na činjenici da se širok skup podataka o nekom pojedincu može izvesti poznavanjem koordinata njegovog rođenja. Ove tačke u vremenu i prostoru obezbeđuju svojevrsan trenutni snimak univerzuma, otkrivajući kako zakoni prirode funkcionišu u svakoj tački. Ovaj „snimak” predstavlja prvi kadar filma koji se zove život. Ideju da vreme i

mesto rođenja, locirani na mapi univerzuma koji se dinamično razvija, mogu da opišu put nekog pojedinca kroz život nije teško razumeti. U stvari, ona se poklapa sa *teoremom rekonstrukcije* u fizici prema kojoj je, ako se znaju koordinate pojave fotona iz jedinstvenog polja, moguće predvideti spin čestice, njenu energiju, smer i raspad.

Dok fizika koristi koordinate fotona da bi odredila njegov tip spina, energiju i smer – astrologija predviđa budući tok individualnog života, koji je, recimo, u sistemu *moderne astrologije* zasnovan na položaju 10 planeta i 12 kuća, unutar Zodijaka od 12 znakova. Iz položaja nebeskih tela u vreme rođenja, moguće je izračunati razvojne trendove pojedinih delova sopstvenog života, ili života bilo kog drugog entiteta – na primer, poslovne organizacije ili nacije.

Vreme i mesto rođenja služe kao referentna tačka znanja o sekvencijalnoj evoluciji nečijeg života. Znanje o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti može se uporediti sa proizvodnom linijom, gde je proizvod moguće uzeti sa bilo koje tačke na traci

i znati koje su operacije izvršene, a koje tek treba da se dese. Drugim rečima, astrologija gleda na događaje u *makrokosmosu* da bi predvidela odgovarajuće događaje u *mikrokosmosu* pojedinca. Ona čita priču o pojedincu sa mape univerzuma. Astrologija može da predviđa, jer zakoni prirode koji upravljaju evolucijom zvezda i planeta takođe upravljaju evolucijom naših života. Evolucija individualnog života lokalizovan je izraz sekvencijalnog razvoja Univerzuma.

Procep u vremenu

Jedan mudrac je rekao: „Sudbina je samo sećanje naše duše na prošla dela. Međutim, sadašnjost može da pobedi prošlost.”

Kako pronaći procep u vremenu i tako prevažići Hronosa (Saturna) i otići do sveprisutne sadašnjosti koja stvara vreme (oca Saturna – Urana, dakle)?

Crna rupa je otvor u svemiru, koji je nastao zbog kolapsa gravitacije. U njoj ne postoje pro-

storne dimenzije: gore ili dole, desno ili levo, a vreme i prostor se pretaču jedno u drugo. Naziva se *crnom*, jer iz nje ne izlazi ništa, pa čak ni svetlo, tako da, posmatrana sa strane, izgleda kao crno, okruglasto prostranstvo. Sve što se nađe u njenoj blizini, usled ogromne gravitacije, „zakrivljuje” svoju putanju – uključujući čak i zrake svetla. To je mesto u kome Univerzum (ili bar onaj deo koji današnja nauka zvanično poznaje) nestaje, ili tačnije – *kolabira*. Tu se prostorno-vremenska geometrija univerzuma iskrivljuje, tegli do svojih krajnjih granica, dok se konačno ne pretvori u tačku i ne dođe u stanje potpune *singularnosti* (jedinstva). Dakle, ulazimo u 8. kuću...

Implozija zvezde

U tom polju, vreme je zaustavljeno u *večnoj sadašnjosti* (Uran), a beskonačna prostorna raznolikost Univerzuma je svedena na *jednu jedinu tačku*. I upravo iz ove tačke, koja izgleda nemoguća – sve započinje, jer upravo je Uran (Bog nega, praotac svih) egzaltiran u Škorpionu – pa svoju maksimalnu prirodu ispoljava upravo baš u srcu crne rupe.

U svojoj opštoj teoriji relativnosti (1916.), Ajnštajn je Njutnovu teoriju gravitacije zamenio sasvim novom tezom o „zakrivljenju” prostora i vremena. Merenja i eksperimenti koji su usledili potvrdili su Ajnštajnovu zamisao i pružili još jedan dokaz za postojanje crnih rupa. Nekoliko meseci posle objavljivanja teorije relativnosti, nemački astronom Karl Švarcčild je, na osnovu Ajnštajnovih jednačina, opisao crnu rupu. Ali, u to vreme još niko nije mogao da zamisli tako snažnu gravitaciju o kakvoj je govorio Švarcčild. Njegovi proračuni su pali u zaborav, sve do 1939. godine, kada je Robert Openhajmer zaključio da crna rupa nastaje prilikom *implozije* neke zvezde. Dok *eksplozijom* čestice iz stanja jedinstva prelaze u stanje različitosti, u procesu *implozije* događa se suprotan efekat – čestice iz stanja razbacanosti, raznolikosti, prelaze u stanje jedinstva, tj. tačke. Implozija je, tako, proces kojim se aktivnost univerzuma usmerava ka *unutra* (od beskonačnosti do tačke), dok se eksplozijom aktivnost usmerava ka spolja (od tačke ka beskonačnosti).

Kroz implozivni proces, stvara se *procep unutar Univerzuma*, tako da se prostorno-vremenska

dimenzija „zakrivljuje”, odnosno biva uvučena sama unutar sebe u sve dublje i dublje nivoe manifestacije idući ka stanju potpune Sadašnjosti – što jeste prastanje svekolike materije i svih događaja – to je stanje čistog Urana.

Pošto se čitava kreacija sastoji iz slojeva koji su strukturisani jedan unutar drugog (npr. ljudski organizam je strukturisan od mnogih organa, svi organi su sastavljeni od tkiva, ona, opet, od ćelija, one od molekula, atoma, subatomske čestice, kvanta... da bismo konačno došli do nemanifestovanog nivoa jedinstvenog polja), prilikom implozije, prostorno-vremenska *realnost datog objekta* koji je implodirao, biva izmenjena! To je stoga što u ovom procesu objekat biva uvučen u dublje slojeve sopstvene manifestacije, u kojima važe zakoni različiti od onih koji su važili na prethodnom nivou. Svaki dublji nivo kreacije predstavlja posebnu frekvenciju – zaseban Univerzum koji je strukturisan unutar prethodnog i u kome važe zakoni odgovorni za održavanje tog nivoa kreacije (npr. molekularni ili atomski).

Na horizontu događaja

Zakoni prirode različiti su na različitim nivoima prostorno-vremenske geometrije, baš kao što su i život i iskustvo različiti u različitim stanjima svesti. Prostor-vreme koje poznajemo rezultat je određenog stanja svesti. Za neko drugo stanje svesti (npr. sanjanje) važi potpuno drugo prostor-vreme. Svako subjektivno stanje svesti ima svoj objektivni nivo Univerzuma, pa za tu *subjektivno-objektivnu frekvenciju* važe isti zakoni.

Ilo Brant, astrofizičar, poznat po svojim radovima iz oblasti gravitacije i Teorije jedinstvenog polja, ovako objašnjava beskonačni „procep vremena” koje se zakrivljuje u unutrašnju dimenziju crne rupe: „Kada bi se astronaut približio spoljašnjem rubu ‘horizonta događaja’ (granica odakle počinje crna rupa) dogodile bi se neobične stvari. Naime, poznato je da je vreme sporije što je gravitacija jača. Gravitacija koju stvara crna rupa je najjača u svemiru. Što je astronaut bliži horizontu događaja, vreme sporije prolazi. Pretpostavimo da je od rupe udaljen još sekundu, ona bi se toliko otegnula da bi nama izgledala kao večnost. Bez obzira na to koliko bismo čekali, njoj nikad ne bi bilo kraja. No, za astronauta vreme normalno

prolazi. Ono što se nama čini beskonačno dugim, za njega bi bila jedna sekunda.”

Univerzum (u) svesti

Ovaj fenomen koji bi se desio u blizini crne rupe, praktički potvrđuje primer iz podnaslova. Vreme i prostor su krajnje relativni pojmovi. Oni zavise od stanja naše svesti, odnosno *menjaju se* onako kako se menja naša svest – a odatle i svi događaji koji postoje u nekom prostoru i nekom vremenu. Ulaz u to beskonačno polje svesti svakako vodi kroz ovladavanje silama 8. kuće, koja u našem životu predstavlja neku vrstu vrata za ulazak u beskonačno stanje svesti čiste Sadašnjosti, ili polje čistog Znanja, svih mogućnosti ili, jednostavno – Urana. Ako postignemo sklad unutar tiših nivoa svesti, možemo biti sigurni i da ćemo u prostor-vremenu stvoriti događaje povećanog reda.

Uzročno-posledične odnose unutar prostor-vremena izučavaju različiti astrološki sistemi, ali konačni događaj zavisiće od „*talasne funkcije samog prostor-vremena*” – što direktno zavisi od stanja svesti. Ako je u našoj svesti oživljeno harmonično osećanje, to obezbeđuje harmoničnu geometriju prostor-vremena, pa svaki događaj unutar takvog sistema mora imati taj kvalitet – harmoniju, sklad...

A te crne rupe – jesu li one zaista tako crne, ili taj kolaps Univerzuma opažamo tamnim zato što u kolapsu sopstvene svesti dubokog sna *sami nismo budni*?

Naravno, svemir je onakav kakvi smo *mi* i svi zakoni Univerzuma već postoje u našoj svesti. Potrebno je samo otvoriti se unutrašnjoj realnosti postojanja i otkriti *Univerzum u sebi!*